

Csapucha Rudolf: Családban marad

Zoltán egy 1200 főt számláló, szerény, kicsi faluban lakott. Az erős, jól megtermett fiatalembert kellemes belső remegés és izgalom tartotta fogságban már napok óta. Számolta a napokat, hogy mikor teljesül az első vágya. Érezte, hogy a vágy lassan valósággá válik, és már nagyon közel a hön áhított nap. „Még hármát kell aludnom.” Kibuggyant belőle a szó, mikor a földtől koszos, sáros kezeit gondosan megmosta. A fürdőszobából bement a konyhába és leült a megterített asztalhoz. Édesanyja a kedvencét főzte. Babgulyás és lekváros bukta. Nézegette a gőzölgő fazekat és egy kósza gondolat futott keresztül az agyán. „Vajon Sára is olyan jóízűen fog főzni mint anya?” Szemöldöke megemelkedett és ezt az édesanyja is észrevette.

- Mi a baj fiam? - szólt oda neki – Talán nem ez a kedvenced? Mást szeretnél volna enni? - kis harag is volt anyja hangjában.

- Nem...nem...dehogy! Imádom amit főztél, tudod te is – válaszolt zavartan – Csak elkalandoztam.

- Sárára gondoltál? - szólt bele a beszélgetésbe édesapja is, aki már az asztalnál ült mikor Zoli bejött.

- Igen édesapám, és, hogy őszinte legyek, már számolgom a napokat, hogy mikor húzhatom fel az eljegyzési gyűrűt, a formás kis ujjára.

- Értem fiam – mert a fazékból magának – de a gondolat nem hagy nyugton, hogy még nem voltál katona, és ez az eljegyzés talán még egy kicsit korai – mondta és közben átnyújtotta fiának a kanalat.

- Csak két év – vette el Zoli a kanalat, és hanyagul válaszolt – Eltelik hamar.

- Két év fiam, az nagyon hosszú idő ha belegondolsz – húzta fel szemöldökét a családfő.

- Szeretjük egymást nagyon, ezt te is tudod. Eltelik gyorsan.

- A két év fiam, az két év. Hosszú idő ez, sokat változik az ember a hónapok alatt – miután az apja kimondta a szavakat, a maga részéről lezárta a beszélgetést, hiszen jóízűen elkezdett enni.

Eljött a várva-várt nap. Ötven-ötven meghívott volt mindkét család részéről. Megtehették mert tehetős család hírében álltak, így a vendégszám sem volt kirívó.

- Majdnem olyan, mintha esküvőt állnánk ki – jegyezte azért meg Zoltán édesapja feleségéhez fordulva.

A szülők beszéde után elsőként Zoltán öccse Zsolt gratulált. Jól megtermett fiatalember volt ő is. Csak valamivel higgadtabb, nyugodtabb mint a bátyja. Mikor közel hajolt Sárahoz, két oldalról arcon csókolta, jobb keze szinte véletlenül végig siklott a csinos, hosszú hajú, barna lány hátán, és formás hátsó felét megfogva, kissé megszorítva nézett a lány szemébe.

- Kedvellek Sára – suttogta fülébe. Pár másodpercig tartott az egész, fel sem tűnt senkinek, hogy mi történik a fiatalok között.

Az amúgy is szerelmes jegyespár életében még boldogabb napok köszöntöttek be. Bármerre jártak a faluban, csak a jókívánságokat hallották, no és persze az érdeklődést az esküvőről, majd a gyerek érkezéséről. Már három hónap is eltelt mikor a postás kopogott az ajtón. Ajánlott levelet adott át Zolinak, aki egykedvűen kibontotta, de mikor elolvasta a maradék jókedve is elröppent. Katonai behívó volt, melyen a jelentkezés helye, illetve ideje is fel volt tüntetve.

- Drágám, a két év hamar eltelik – mondta Sára miután elolvasta a levelet. Arcon csókolta párját, majd folytatta – Aztán összeházasodunk és jöhetnek a lurkók. Apám is várja már, nem csak én. Szokta mondogatni, hogy egyáltalán nem lesz baj, ha a két gazdaság összefog a faluban. A pénz csak pénzt fial szívem.

- Sára, te engem sokkal jobban érdekelisz mint bármilyen és bármennyi pénz – Zoli kissé elhajolt menyasszonyától.

- De azért azt te is tudod, hogy nagyon jó ha van – Sára megsimogatta vőlegénye fejét.

Az állomásra Zsolt kísérté ki testvérét. Határozottan kezet fogtak, majd összeölelkeztek.

- Majd én vigyázok a te drágádra. Abban biztos lehetsz bátyus.

- Köszí öcsi! Nem tudom mikor érek haza, de mindenképpen jelzem előtte.

Újból összeölelkeztek, majd Zoli felszállt a vonatra.

Az első levél egy hét múlva érkezett tőle. Szükszavúan csak annyit írt, hogy: „Jól vagyok!” Senkiről nem kérdezett semmit, nem is érdeklődött szerettei hogyléte felől. Zsolt és Sára közösen olvasták a levelet, mellyel nagyon gyorsan végeztek. Értetlenül bámultak egymásra. A menyasszony fakadt ki elsőként:

- Csak ennyi? - felállt és szinte már kiabálva folytatta – Csak ennyi?

- Igen – nyugtatta Zsolt – látod Zoli ilyen. Egy hét telt el és meg sem kérdezi, hogy mi van veled. Ez aztán a nagy szerelmes – mondta gúnyolódva a szavakat.

- Ennél többet érdelek én.

- Bizony többet, sokkal többet – hajolt közel hozzá Zsolt.

A két arc közeledett egymás felé. Zsolt gyengéden megsimogatta Sára haját, szájuk összeért. A menyasszony becsukta szemeit és engedett a kellemes kísértésnek. Átkarolta Zsolt nyakát. „Jól vagyok én is, és ezt most nem szabad abbahagyni.” A fiatalember megérezte a nő gondolatait, és most már a keze nem csak a haját simogatta a szemét becsukó, reszkető nőnek.

Egyre több és több időt töltöttek együtt, úgy, hogy közben próbálták elkerülni a falu mindenre kíváncsi, éles szemeit. Néha azonban még így is sustorgás és kacagás hallatszott a hátuk mögött.

Egyik délután Sára ránézett Zsoltra és komoly hangon mondta:

- Arra nagyon kell figyelni, nehogy terhes maradjak, mert abból borzasztó nagy botrány lenne.

- Világos – válaszolt tömören Zsolt.

Egy hónap után újabb levél érkezett. Nem volt sokkal bővebb mint az előző: „Jól vagyok, remélem ti is!”

Három hónap elteltével a postás behívóval kopogott, olyannal, amelyet korábban már Zolinak is átnyújtott. Zsolt ingerült lett és nagyon szomorú. Mikor aztán kiderült, hogy ugyan oda kell bevonulnia, ahol bátyja is szolgál, rengeteg gondolat támadta meg agyát. Édesapja ránézett és gyengéden a következőket mondta neki:

- Igen fiam, ezt én intéztem el. Így legalább ott bent is tudtok majd egymásra figyelni és vigyázni. Nagy szükségetek lesz a másokra. Kicsit kutakodtam és kiderítettem, hogy bizony a bátyád már nagyon vár rád – miután elmondta, sarkon fordult és otthagya ledöbbsent fiát.

Sára mikor megtudta, hogy a két testvér együtt lesz majd, a félelem vette át a hatalmát életében. Valahol persze örült neki, hogy Zsolt is bevonul, a másik énje viszont tiltakozott a történetek ellen. Nem tudta tisztázni magában érzéseit. Nagy bizonytalanságot adott az is, hogy vőlegénye mikor jelenik meg újra és az, hogy hogyan fog viselkedni vele. Milyen lesz a viszontlátás és mennyire lobog majd a tűz kettejük között. Egy hónapot kellett várni arra, hogy Zoltán leszálljon a vonatról a falujában. Későn ért haza, így nem akarta már zaklatni Sárát. „Ha eddig tudtam várni, akkor ez a pár óra már elröppen” - gondolta magában. A templom

melletti kocsmában azonban még nyitva volt, énekszót, kurjantásokat és jó hangulatról árulkodó morajlást dobott ki magából a „búfelejtő”. Észre sem vették mikor belépett, az első asztalnál viszont egy félrészeg ember durván karon ragadta és lehúzta a közeli székre maga mellé. Zavaros szemeivel ránézett és félig nevetve mondta Zolinak:

- Édes öcsém, nálatok a dolog családban marad. Öcsikéd kezelgeti a menyasszonyodat, már szinte az egész falu tudja, nesze igyál, biztosan rád fér – egy féldecis poharat, majd egy fél korsó sört tölt elé - Mire vársz? Igyál már!

Zoli döbbsen nézett a férfira. Fellökte mind a két üveget, felállt és kiviharzott az utcára. „Mindegy mennyi az idő!” Határozott és gyors léptekkel ment menyasszonya szülői háza felé. A kapuhoz közeledve lelassított, az ajtót csendesen kinyitotta. Mikor szagot fogott a közeledő kuvasz, azonnal csóválni kezdte a farkát. Gyengéden megpaskolta a buksiját, majd Sára ablakához osont. Bemászott az ablakon, a fekvő nő az ágyban felemelte fejét és halkán megszólalt:

- Te már nagyon ügyesen be tudsz jönni kopogás nélkül is – Zoli mire az ágyhoz ért, már a nadrágja és az alsó ruhája is a földön volt. Durván lerántotta Sára takaróját és a rajta lévő bugyit. A nő szinte sikított a fájdalomtól, amíg Zoli ki nem elégítette állatként előtörő ösztöneit. Miután végzett felvette ruháit, és szó nélkül kiugrott az ablakon. Az állomás felé vette az irányt. Bántotta, hogy itthon van, és a szüleinek be sem köszön, de az érzés és a tudat, hogy ezt az öccsével minél előbb meg kell beszélnie sokkal erősebb volt minden másnál. Szerencséje volt mert az utolsó induló vonatot éppen elérte.

Félrészeg állapotban találta testvérét a kantiban, Zsolt ugyanis kimenőről jött meg. Az ügyeletes gyözködte, hogy menjen már, feküdjön le pihenni. A szolgálat is éppen ekkor érkezett meg. Zoli Zsolt elé állt és szúrós tekintettel ránézett:

- Mit tettél öcskös?

- Bátyus, hát tudod? - félhangosan felnevetett – akkor azt is tudod, hogy ehhez két ember kell. De se baj tesó, családban marad – gyengéden megveregette Zoli vállait.

A szolgálat ekkor haladt el a folyosón a fegyverszoba felé. Zoltánban minden dübörgött, újból öccsére nézett, aki továbbra sem törölte le a kaján mosolyt az arcáról. Az elhaladó katona válláról lerántotta a géppisztolyt, egy gyors mozdulattal csőre töltötte, Zsolt felé fordult és meghúzta a ravaszt. A szűk helyiségben kegyetlen hangja volt a fegyvernek. Mikor kifogyott a lőszer a tárból, megfordult, ekkor lépett be a parancsnok fegyverrel a kezében. Egy méterről lőtte fejbe Zolit.

Nyolc hónap telt és Sára a temetőben, a dupla sír előtt állt. Nagy, gömbölyödő hasát megsimította és halkán mondta:

- Édes, kicsi kincsem. Vajon hogyan fognak téged hívni? Zoltánnak, vagy Zsoltnak?